

Nøglen. Det vil jo som oftest være Rottkrudt, og man kunde da tænke sig — man maa under saadanne Forhold altid gaa ud fra det Værste, og denne Lov er jo lige saa lidt som alle Love skrevne for at sikre sig mod de gode Mennesker, men derimod mod de slette — man kunde tænke sig, siger jeg, naar der paa Toldboden under aaben Himmel stod en Kasse med Paaskrift Arsenik, saa Enhver kunde se, hvad det var, at en Mand kunde have isinde at bruge dette Arsenik i en ond Hensigt. Der kunde være en Anden, som havde til Hensigt at bruge lidt af det, ikke just i ond Hensigt, men blot for at fordrive sine Rotter dermed. Han veed, det er meget vanskelig at faae det fra et Apothek, og saa i al Ustyhlighed, i al Uvidenhed tænker han som saa: Du kan jo sagtens bore et lille bitte Hul i denne Kasse, saa kan Du faae Arsenik. Hvad Følgerne deraf kunne blive, er virkelig ikke til at beregne. Alle disse Vanstælgeligheder og Besværligheder, som indeholdes i § 6, og som jeg anerkjender ere fuldstændig nødvendige og berettigede alene med Undtagelse af Forholdet overfor Dyr lægerne, som jeg senere skal komme til, vilde jo slet ikke have nogensomhelst Betydning for den, den har Ondt i Sinde, naar han ifølge § 4 kan gaa hen til en Kjøbmand eller Grosserer og faae ligesaa meget Rottkrudt, han vil have, naar han blot kjøber for mindst 40 Kr. ad Gangen. Det er Alt, hvad der forlanges: En Kjøbmand eller Grosserer kan sælge Gift til hvem han vil, naar det blot er for mindst 40 Kr., og en Person, der har noget Ondt i Sinde, kan jo gjerne være i en saadan Stilling, at 40 Kr. ikke spiller nogen Rolle for ham. Derved kan han altsaa ganske rolig faae al den Gift, han ønsker, uden at gjøre sig Uleilighed med at faae det paa et Apothek. — Lovforslaget forlanger, at en Dyr læge, forinden Arsenik til Kreaturvast udleveres efter hans Rekvizition, skal forevise sit Examenbevis og give en Gjenpart af sit Navns Underskrift. Det forekommer mig, at dette Forlangende overfor en Dyr læge indeslutter en Alt Ubillighed. En Mand kan jo ikke blive Dyr læge, uden at have taget den lovbestaaede Examen, men har han taget den, vil han jo kjende ialtsald de Giftstoffer, som han faar med at gjøre i sin Praxis. Af Læger forlanger man dog ikke, at de, naar de sende en Recept til et Apothek, hvorefter der forlanges Gift udleveret, skal forevise deres Examenbevis eller Gjenpart af deres Navns Underskrift, hvorfor da forlange det af en Dyr læge? Hvad berettiger til at have mindre Tillid til en Dyr læge end til en anden Læge? Man kan ikke gaa ud fra, at Apothekerne — navnlig ikke i Kjøbenhavn — skulle kjende alle Lægers Underskrift, de kjende naturligvis de Lægers Underskrift, som have Praxis i Nærheden af Apotheket; men en Apotheker paa Østerbro vil ikke kjende en Læges Underskrift fra Vesterbro —

det skulde være rent tilfældigt. — Altsaa en Læge kan skrive en Recept, aflevere den paa Apotheket og faae Gift udleveret, men ikke en Dyr læge, det synes jeg ikke er at dele Ret og Skjel lige. Hvis der er Tale om noget Ukjendskab eller Mangel paa Kjenndskab, saa tror jeg, at Folk paa Landet snarere have Kjenndskab til Dyr lægen end Folk i Kjøbenhavn have til en Læge. Der er ikke saa mange Dyr læger paa Landet, saa at enhver Apotheker vil kjende Dyr lægen; ialtsald burde man vide, at der var en saadan Person. Vil man endelig gjøre Noget i den Retning, saa kan man jo forlange, at Dyr lægen, naar han begynder sin Praxis, fremviser sit Examenbevis for vedkommende Apotheker og — om man vil — giver en Kopi af sin Underskrift; men at en Dyr læge saaledes, hver Gang han skal bruge en Smule Rottkrudt eller anden Gift til Dyrene, skal præstere Examenbevis og Gjenpart af sin Underskrift, tror jeg er en Ubillighed, som ikke bør forlanges. — Med Hensyn til den saa meget omtalte Kreaturvast faar der i Lovforslaget, at den Arsenik, der bruges dertil, skal udleveres som en koncentreret Oplosning. Jeg anser dette for at være overmaade uheldigt. Her kan kun være Tale om Et af To, enten — hvad jeg vilde foretrække — at Apothekerne udlevere Arsenik efter Dyr lægens Recept og lade Dyr lægen — naturligvis under Ansvar — blande den, eller at Apothekerne eller Materialisterne blande Oplosningen saaledes, at man lige kan gaa hen og bruge den til Kreaturvast. Naar den bliver blandet saaledes og bliver tilsat med det, som man nu bruger i alle Lande, idet man nemlig giver den en aparte hæslig Kulsør, hvortil man kan bruge Ultramarin — og til at give den en hæslig Lugt kan man bruge en Smule Petroleum eller Karbolsyre —, bliver det en let Sag at give Oplosningen et saadant Udsæende og en saadan Lugt, at der ikke vil kunne begaaes nogensomhelst Feiltagelse. Og ikke alene det, men naar Oplosningen er saaledes, at man kan tage og bruge den til Kreaturvast, er den heller ikke saa stærk, at der kunde være nogen egentlig Fare derved, ialtsald ikke for Livet. Man kan jo ikke tænke sig, at et Menneske, naar han ser en saadan plumret Væske, som lugter hæslig, skulde drikke den; men selv om vi forudsætte, at han er saa besjænknet, at han ikke ser, hvad han drikker, vilde han i værste Fald komme til at brække sig og saa blive ædru. Ligeledes finder jeg det ikke ganske heldigt, at Ministeren skal kunne give andre Personer ude paa Landet Tilladelse til at besætte sig med Kreaturvast. Jeg tror, det er meget svært for en Minister at bedømme, hvorvidt disse Folk virkelig ere saadanne, at man kan have den nødvendige Tillid til dem. Ministeren kan jo dog kun bedømme dem efter de foreliggende Anbefalinger. Sa, det er jo fra troværdige Mænd, men jeg tror dog, at man